

[مواجهه]

[Encounter]

[۱۵ اسفند تا ۲۲ اسفند ۱۳۹۹]

[March 5th – March 12th 2021]

Encounter

Facing "self" in a private space to express feelings and beliefs in the form of a work of art.

In order to control and promote a dictated lifestyle, power entities continuously try to censor and suppress the expression of instinctive and inner feelings, and furthermore, manipulate the expression of the society's feelings through the domination of science, psychology, medicine, education, family, and state-governed propagandist patterns.

Living in digital times, we are faced with deluge of images and interactions in the cyberspace, where loneliness seems to have lost its meaning. Therefore, the question arises: How do we deal with our "selves"? And what role does this encounter play in creating an artwork?

Creating a private space provides an environment for artists where they can create more freely – with less self-censorship – and face their instinctive, conscious and subconscious selves, enabling them to examine and experience life through their artistic expression.

In this project, the selected Austrian and Iranian artists contrive the expression of an encounter with "self", and on the occasion of International Women's Day, they interact and share their individual experiences with each other through their diverse cultural and artistic mediums.

Maryam Farhang

مواجهه

مواجهه با "خود" در فضای خصوصی برای بیان احساسات و عقاید در قالب اثر هنری.

نهادهای قدرت برای کنترل و اشاعه مدل زندگی مورد پسندشان، پیوسته سعی می‌کنند بروز احساسات غریزی و درونی را سانسور و سرکوب کنند و روند بازگشایی این احساسات در جامعه را زیر سلطه‌ی علم، روانشناسی، پزشکی، آموزش و پرورش، خانواده و الگوهایی که تبلیغات تولید می‌کنند ببرند.

در زمانه‌ای که مواجهه با انبوهی از تصاویر و ارتباطات در بستر فضای مجازی هستیم، به نوعی تنهایی معنای خود را از دست داده است. این سوال به وجود می‌آید که چگونه با "خود" مواجه می‌شویم؛ این مواجهه چه نقشی در روند شکل‌گیری اثر هنری دارد.

ساخت فضای خصوصی بستری را فراهم می‌سازد که هنرمند با خود سانسوری کمتر در مواجهه نزدیک‌تر با احساسات غریزی، ناخودآگاه و خودآگاه‌اش، در روند هنری، زندگی را تجربه و لمس کند.

در این پروژه، به مناسبت روز جهانی زن، هنرمندان اتریشی و ایرانی با مدیوم‌های مختلف هنری به بیان چگونگی مواجهه با "خود" می‌پردازند و تجربیات زیسته‌ی خود را در دو فرهنگ متفاوت به اشتراک و گفتگو می‌گذارند.

مریم فرهنگ

Elisa Andessner

Surrender to Spaces

In Elisa Andessner's photographic works, the same person is always visible. Although her face is averted, it is clear that it is the artist herself. There is no spontaneity in these pictures. They are strictly calculated, precisely angled, and staged down to the last detail. The long process of their development is noticeable. There is nothing superfluous, everything is pristine and spotless. The photographs can be described as clinically clean as if a surgeon has composed the pictures with a scalpel following a precise shaved cut. The performance art tradition which Elisa Andessner comes from is per se an attempt to overcome the border between art and life in a very direct manner. Although her photographic art moves towards this direct intention, its complexity establishes a distance. Andessner's attempt to disappear in her artwork can be perceived as unsuccessful, analogous to the Chinese painters – there is much to suggest that this is an intentional act: an example can be seen in how she adapts a formal representation of her body to the medium used. It is through this unsuccessful attempt that she creates a new third option: neither creating a living artwork, nor losing herself in the work, but being so present as an artefact in an artificial system that it is possible to imagine the photographs without her as a person, and not as an icon.

"About the impossibility of not being present"

Martin Breindl

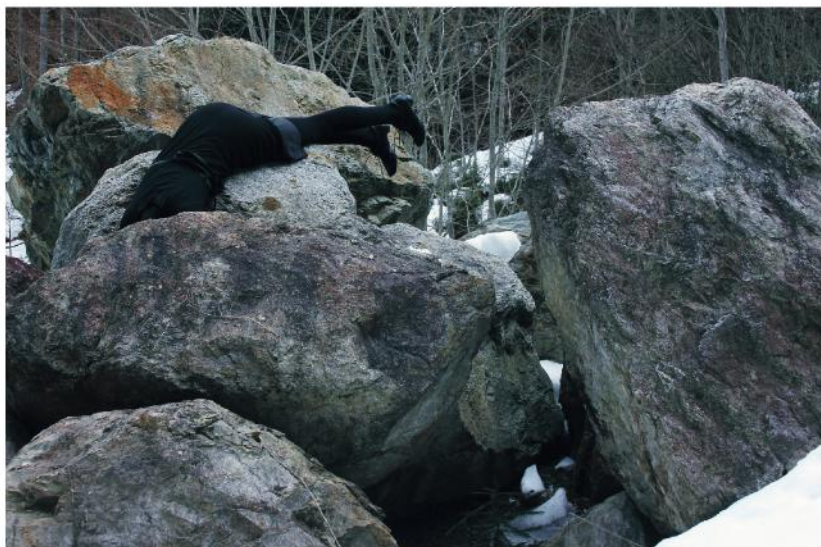
تسلیم در برابر فضاها

در عکس‌های الیسا آندسِنر، یک شخصیت وجود دارد که همیشه آشکار است. با اینکه صورتش گرفته شده است، مشخص است که صورت خود هنرمند است. در این تصاویر هیچ چیز خود-به-خود و ناگهانی به وجود نمی‌آید، بلکه تصاویر بسیار حساب شده هستند، انتخاب زاویه‌ها دقیق و با جزئیات کارگردانی شده‌اند. طوری که فرآیند طولانی شکل‌گرفتن آنها بسیار قابل توجه است. و در عین حال، همه چیز به اندازه است و هیچ-گونه کثیفی به چشم نمی‌خورد، و تصاویر به لحاظ بالینی آنقدر تمیز هستند که ممکن است به نظر برسد یک جراح پس از یک تجزیه و تحلیل آنها را با تیغ جراحی تراشیده است. سنتِ پرفورمنسِ آرْتی که آثار الیسا آندسِنر از آن نشأت می‌گیرد، فی-نفسه تلاشی است برای غلبه بر مرز بین هنر و زندگی، به روشی کاملاً مستقیم. هرچند، هنر عکاسی او به این سمت حرکت می‌کند، پیچیدگی کارهایش منجر به ایجاد فاصله می‌شود. تلاش آندسِنر برای غایب‌بودن در آثارش محکوم به شکست است، همانطور که -در تشابه با نقاش‌های چینی- در شواهد بسیاری نشان می‌دهد که او قصد دارد، برای مثال، اقتباسی کاملاً رسمی از بدنش را با قواعد رسانه‌ای که از آن استفاده کرده است سازگار کند. با این حال، در ضمن این شکست، او همواره شیوه‌ی سومی هم خلق می‌کند، که نه اثری زنده خلق کند و نه آنکه خودش را در اثرش گم کند، بلکه به عنوان یک محصول مصنوعی در یک سیستم مصنوعی آنقدر حضور داشته باشد که این امکان را ایجاد می‌کند تا بشود عکس-هایش را بدون حضور خودش به عنوان یک شخص تصور کرد، و نه به عنوان یک نماد.

از "درباره‌ی غیرممکن بودن غایب (ن) بودن"

مارتین بریندل

"Surrender to Spaces"

50 x 37 cm

"Surrender to Spaces"

30 x 45 cm

Azam Shadpour

Some people exist in this world continually, although their states of mind (reality and dreams) are indistinguishable from each other, in a way that they eventually turn into a constant and unending internal dialogue for them. Others might see the world in the form of words or pictures. The idea for this collection came about from the words and images from a friend's world recorded in a notebook. A friend who did not hesitate to share her world, the words, and its pictures with others. (Like the three pictures in frames) In contrast, there are many people like me, who consider these words and images as solely their own, like a private space that exists for them and no one else is allowed. (Like a closed notebook on a table) None can read, see, or hear it. It is a sacred place for me. In a way that it is a symbol of the society in which I live. A society whose private life is hidden and closed.

برخی با این جهان در ذهن خود زیستی همیشگی دارند و جدایی دنیای ذهنی و عینی‌شان میسر نیست؛ به گونه‌ای که می‌تواند برایشان تبدیل به دیالوگی درونی و مداوم شود. برخی هم این جهان را در قالب کلمات و تصاویر ثبت می‌کنند. ایده‌ی این مجموعه برخاسته از دل همین واگذاری رویداد به کلمه و تصویر توسط یک دوست بود. دوستی که از به اشتراک‌گذاری جهان و واژه‌ها و تصاویرش با دیگران ابایی نداشت. (مانند سه تصویر داخل قاب) اما بسیاری از کسانی همچون من که این کلمات و تصاویر را تنها از آن خود دانسته و برخوردشان با این نوع ثبت، به مانند فضایی شخصی است که فقط و فقط از آن خود بوده و دیگری را راهی به آن نیست. (مانند دفتر بسته روی میز) هیچ‌کس نمی‌تواند بخواندش، ببیندش یا بشنودش. برایم فضایی ست مقدس. به گونه‌ای که برایم نمادی از جامعه‌ای است که در آن زندگی می‌کنم. جامعه‌ای که زندگی خصوصی‌اش پنهان و بسته است...

"Untitled"
Installation
40 x 40 Cm
Single

"Untitled"
Private collection
23 x 16 cm

**Michaela
Schwarz-Weismann**

Am I "normal"? I instinctively let myself be guided through my curiosity to understand the burden of society, its rules, expectations and power structures. Present and past.

In the series "Armed View" I researched the phenomena of "hysteria" an illness "discovered" in the 19th century — a diagnosis describing mostly women who behaved out of prescribed norm. Even today, women who stand up for themselves and become defensive and emotionally expressive are tagged as hysterical. But who defines normal? What is normal? How does the definition of normal change through time?

At the moment "normal" destroys our world. We live in neoliberal times, where profit is the motivation behind legalized exploitation, lies, manipulation and war. Neoliberalism is deeply rooted in the patriarchal thinking. The series "Sleeping Men" formulates an antithesis to this concept — men who sleep cannot consume, promote their personal deeds and fight wars. They restore instead of exploit. A nice side effect of this is that they are sweet to look at. A role traditionally reserved for women. My biggest compass and navigator to deconstruct patterns are books, especially the courageously clear writings of Hannah Arendt, Simone de Beauvoir and Angela Davis. In the series "Second Thoughts" I painted one second in their lives split in 24 frames — a word or a small sentence, a concentrated essence. In the end the 24 painted portraits are put together and animated again. They become an endless loop, like truth that has no end and no beginning. It's just truth. "Constantly" is a word repeated by Angela Davis in referring to her constant struggles living as a black woman in society. This was back in 1973. What has changed since then? How can we find our very own truth? Where can we find it? How can we find stable roots free from commercialism, manipulation, fashion? I grew up in a garden, a wild garden, almost a jungle. This is my truth, my guide — the constant change, chaos, diversity, birth, death and trust instead of control. We are all connected, we are one. The garden as a utopia of a healthy fruitful society. This garden is my source.

وقتی از خودم می‌پرسم "آیا من نرمال هستم؟" به طوری غریزی اجازه می‌دهم تا در کنجکاوی ام افکارم را جهت دهم و متوجه بار جامعه شوم، باری که می‌تواند در نقش قوانین، انتظارات و ساختارهای قدرت روی دوشم ظاهر شود. از گذشته تا حال. من در مجموعه‌ی "نگاه مسلح" روی پدیده‌ی تشنج (حمله‌ی عصبی) تحقیق کرده‌ام. این بیماری در قرن نوزدهم کشف شد و از آن برای تشخیص رفتارهای ناهنجار زنان استفاده شد. تا به امروز، زنانی که فریادشان را حبس نمی‌کنند و از حق خودشان دفاع می‌کنند، هیستریک نامیده می‌شوند. اما جدای از این، چه کسی نرمال را تعریف می‌کند؟ نرمال چه کسی است؟ معنای نرمال در طول زمان چگونه تغییر می‌کند؟

در حال حاضر نرمال بودن دارد جهان را به سمت نابودی می‌کشد. ما در زمانه‌ی نئولیبرال زندگی می‌کنیم. در زمانه‌ای که منافع باعث می‌شود استثمار، دروغ، اعمال نفوذ و جنگ قانونی شود. نئولیبرالیسم ریشه‌ی عمیقی در تفکر مردسالارانه دارد. مجموعه "مردان در خواب" نقطه مقابل این مفهوم را شکل می‌دهد — مردانی که می‌خواهند نمی‌توانند مصرف کنند، منافع خود را گسترش دهند، و یا جنگ کنند. آنها بازمی‌گردانند به جای اینکه بهره ببرند. و به عنوان یک اثر جانبی خوب، نگاه کردن به آنها شیرین است. نقشی که در اصل به نام زنان ثبت شده است. بزرگترین قطب‌نما و مسیرپای من برای درهم شکستن الگوها، کتاب است، خصوصاً نوشته‌های شجاعانه‌ی هانا آرندت، سیمون دو بوآر و آنجلا دیویس. در مجموعه‌ی "تردیدها" من یک ثانیه از زندگی آنها را در ۲۴ قاب تقسیم و نقاشی کردم. یک کلمه یا یک جمله کوچک، یک هستی متمرکز. در آخر این ۲۴ پرتره نقاشی شده کنار هم قرار می‌گیرند و دوباره متحرک می‌شوند. آنها تبدیل به یک حلقه بی‌پایان می‌شوند، مانند حقیقتی که آغاز و پایان ندارد، و تنها یک حقیقت است. "دائماً" کلمه آنجلا دیویس است و او به مبارزه مداوم خود به عنوان یک زن سیاه پوست در جامعه اشاره دارد. این حرف مربوط به سال ۱۹۷۳ است. چه چیزی از آن موقع تغییر کرده است؟

چگونه می‌توانیم حقیقت واقعی خودمان را پیدا کنیم؟ کجا می‌توانیم پیدایش کنیم؟ چطور می‌شود ریشه‌های پایداری را پیدا کرد که عاری از تجارت، اعمال نفوذ و مد باشند. من در یک باغ، یک باغ وحشی و تقریباً یک جنگل بزرگ شدم. این حقیقت و راهنمای من است — تغییر مداوم، هرج و مرج، تنوع، تولد، مرگ و اعتماد به جای کنترل. همه ما به هم متصل هستیم، یکی هستیم. این باغ به عنوان یک آرمانشهر، یک جامعه پُربار و سالم است. این باغ منشاء من است.

"Sleeping Men"

Oil on canvas
141 x 80 cm
2018
Private collection

"Sleeping Men"

Oil on canvas
40 x 50 cm
2020
Private collection

Maryam Farhang

As the name of this collection implies, we are faced with death in close proximity. However, what adds complexity to the work is that according to the artist herself: these clay jars represent her when creating each artwork upon hearing devastating news from around the world.

As if these are jar burials* that contain her body's cremated ashes — transitioning from the visible to an invisible realm enabling us to visit a world with death as its texture. A fluid world like her poetry.

The world of death, for Maryam Farhang, is the end of the line. A place where the sun is dead and everything is dark, cold and soulless. A world of total inversion in which saints and sinners cannot be told apart. Maryam Farhang's work is her reaction to the inhumane ways of the world, depicting her hatred of the stream of shocking news she encounters time and again.

* Jar burial is a human burial method in which the corpse (cremated) is placed in a clay jar and buried. A common burial method practiced by Parthians in ancient Iran.

Raof Dashti

سقوط
سقوطی عمیق
دیگر تو را باز نخواهم یافت
در عمق تاریکی رها شده‌ام
معلق در جهانی ناآشنا
ای کاش من هم مرده بودم

A fall
A deep fall
I'll never find you again
I am left in the depth of darkness
Suspended in an unfamiliar world
I wish I were dead too
To be free of this suspense

"A fall"
Mixed media on cardboard
138 x 92 cm

A roaring flood
Passes by
سیلی غرنده
می رود

A deafening flood
White bird
Restless
سیلی خروشان
پرنده سفید
بی تاب

Go where!
We are imprisoned
کجا برویم!
در زندانیم

A roaring flood
No breath left
سیلی غرنده
نفسی باقی نمانده

Hoping for liberty!
We are dead
امید رهایی!
ما مرده ایم

"Romina"
"رومینا"

"White bird"
Mixed media on cardboard
100 x 140 cm

همانطور که از نام این مجموعه مشخص است ما مستقیم و بدون حاشیه با مرگ روبرو هستیم. اما پیچیدگی آنجایی شکل می‌گیرد که به گفته‌ی هنرمند این کوزه‌ها خود او هستند که هر بار بعد از شنیدن اخبار شوک‌آور اقدام به خلق یکی از این آثار کرده است. گویی این خاکستر کالبد اوست که در *گورخمره‌ای از جامعه‌ی مرئی به جامعه نامرئی وارد شده است و امکان دیدار جهانی از جنس مرگ را برای ما ممکن می‌کند. جهانی سیال مانند شعرهایش.

جهان مرگ برای مریم فرهنگ نقطه‌ی پایان است. جایی که خورشید مرده و همه چیز تاریک و سرد و بی‌روح است، جهانی کاملاً وارونه که نمی‌توان در آنجا فواحش و قدیسان را از هم تشخیص داد. مریم فرهنگ هر بار بعد از شنیدن اخبار قربانی شدن انسان‌ها دست به کار شده و نفرت خود را از نیستی دنیا به تصویر کشیده است.

*گورخمره: به نوعی محل و روش تدفین انسان گفته می‌شود که در آن جسد انسان در خمره های سفالی قرار داده شده و دفن می‌شود و از شیوه‌های رایج تدفین در دوران اشکانی است.

رئوف دشتی